

VĚTRNÍK

Ročník LII.

Neděle 26. září 2021

číslo 3.

Kulatiny, kam se podíváš

Včerejší slavnostní zahajovací večírek se nešl v duchu jubileí. A to jak těch přehlídkových, tak těch osobních. Bedýnku s kávou na dlouhá úřední jednání si odvezl také hejtman Libereckého kraje Martin Půta.

„Tak letos zahajujeme 52. ročník Krakonošova divadelního podzimu, ale protože loni vlastně neproběhla, mohl by to být ročník 51. A jelikož ten první byl v Žebráku, tak letos slavíme vysocký kulatý 50. ročník KDP,“ otevřela slavnostní večírek Svatava Hejralová s tím, že vzhledem k tomu, že loni se přehlídka nekonala, tak se jubilantů spojených s KDP jaksi nahrnulo více. Navíc přehlídku navštívil také hejtman Libereckého kraje Martin Půta, který shodou okolností právě oslavil padesátiny. A tak si bude jednání zpříjemňovat čerstvě namletou kávou z místní pražírny a nepříjemnosti uhla-zovat sladkou čokoládou s Krakonošem. „Chtěl bych vám všem poděkovat za to, co děláte. Je to velký kus práce a já doufám, že už se hned tak nebude opakovat to, co loni, nebo raději vůbec,“ prohlásil Půta.

Na návrh Jizerské oblasti získal ocenění Zlatý odznak SČDO za dlouhodobou práci Lukáš Frydrych, kterého znáte z jeviště a letos také čtete na stránkách Větrníku rozhovory, které Lukáš píše se soubory. Za dlouholetou spolupráci s přehlídkou dostala drobnou pozornost a květinu také dnes už bývalá členka PV KDP Hanka Dohnalová. „Tohle je moje 49. přehlídka, ale nebojte se, já přijedu zase,“ ujistila všechny přítomné Hanka.

A teď už čerství i loňští jubilanti: čtyřicítka letos slaví Honza Hejral, padesátku květinový mág Jindra Mráček, šedesátku Marcela Škodová, hospodářka přehlídky, Eva Stoklasová, kterou vídáte letos v přízemním krámku u vchodu divadla, fotograf Ivo Mičkal, Vladka Kodousková a Čestmír Bláha, technik divadla, kterého hlavně všichni znají jako Krakonoše, jehož kostým obléká už 37 let. Další jubilea slaví nestárnoucí Iva Janálová, laskavá Eva Macháčková a bývalý tajemník poroty Jaroslav Vondruška.

(jn)

neděle 26. září 2021

kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:30	loučení Velká Bystřice	Velký sál
13:30	Videokavárna	Malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Kyjovice	před divadlem
15:00	vítání Dana Morávková	před divadlem
15:30	Křest knihy	před divadlem
17:00	Dana Morávková	velký sál
17:30		
20:00	Návštěvy u pana Greena	velký sál
20:30		
21:00	Kyjovice	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	posezení Kyjovice	malý sál

Recenze: Petra Richter Kohutová

Dave Freeman: Dovolená s rizikem

DS Osvětové besedy Velká Bystřice

Divadelní soubor Osvětové besedy Velká Bystřice není na vysoké přehlídce nováčkem; dlouhodobě pěstuje dramaturgickou pestrost (důsledně se věnuje nejen komediím, ale „na střídačku“ uvádí i náročnější tituly typu Arrabalova Fanda a Lis nebo Wedekindova Probuzení jara), je znám poctivostí v přístupu ke studovaným hrám a také dlouhodobým sebevzděláváním (jeho členové mimo jiné nikdy nechybí v každoroční režijní škole SČDO zde ve Vysokém).

Dovolená s rizikem, u nás uváděná také pod názvem Postel plná cizinců, je konverzačně-situační komedie z roku 1974 napsaná Angličanem Davem Freemanem (mimochodem postupně důstojníkem Scotland Yardu, žurnalistou, autorem skečů pro vřelá komiky včetně Bennyho Hilla a seriálovým a filmovým scenáristou). V Londýně jedna z inscenací Dovolené s rizikem dosáhla téměř pěti set repríz, mimořádně dlouho uváděná byla ve Švédsku, Madridu, Vídni, Bruselu i Curychu. I u nás se tato „dveřová“ komedie hojně hrála, poprvé v roce 1991 v Šumperku, významný severomoravský režisér Bedřich Jansa ji režíroval dokonce třikrát na různých scénách, později ji např. v roce 2006 uvedl Roman Štolpa, který do ní obsadil účinkující v televizním seriálu Rodinná pouta (sedm rolí hrálo šestnáct alternantů).

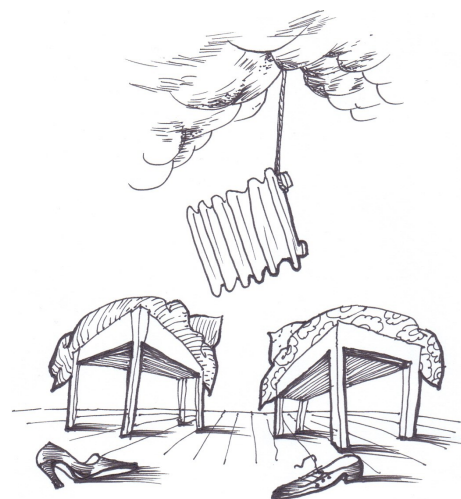
Důvodů úspěšnosti této komedie je několik. Mimo jiné je postavená na situacích vyplývajících ze zřetězených nedorozumění; malá lež vyslovená na začátku se rozrůstá do obhlavných rozměrů a postavy se dostávají do nesnesitelných situací v časovém presu, v němž se musí bleskově rozhodovat – a z toho plynou další nesnesitelné situace ústící do absurdního závěru. Zároveň hra stojí na

jiskřivých dialozích – a také na přísné komediální logice; velmi špatně se v ní např. škrtá – každý motiv, každé slovo, každá „závorka“ něco znamená a objevuje se v průběhu děje několikrát, aby byla ve finále přesně pointována. A jedním z důležitých principů je to, že každá postava představuje jinou národnost a autor si velmi umně pohrává s množstvím klíšé, která se k jednotlivým národnostem vztahují (např. Angličan Stanley se dosud nenaučil jezdit vpravo a dostane se od sucharské věcnosti k erotickému třeštění; zřejmě francouzský ředitel hotelu – nebo Němec na Francouze si hrající? – narcis svádějící každou ženu široko daleko stejnou metodou a zároveň s grácií usilující o záchranu svého rozpadajícího se hotelu; chladná německá manželka Helga – nicméně velmi šarmantní v řešení nesnesitelných situací, pokud se netýkají jejího manžela; Italka Simone mezi rolí umělkyně usilující o bohatého milence a končící převlečená za jeptišku; a všem vévodí Makedonec – Laponec – Mexičan Karak, který je vším, co mu něco vydělá).

Setkání velkobystřického

souboru s Freemanovou komedií bylo v mnoha ohledech šťastné. Je evidentní, že režisér Tomáš Hradil jako obvykle věnoval velkou péči poctivé přípravě, věrohodnosti motivací postav a jejich psychologickému zázemí. Po zkušenostech s dřívějšími inscenacemi souboru se domnívám, že oponentura zemitějšího a přímočařejšího Pavla Dorazila mohla být prospěšná zejména v přesném ukotvení komediálního žánru. Tomáš Hradil si také vychovává herce a herečky dlouhodobě, a tak může obsazovat přesné a vcelku řemeslně disponované typy a ví, co od nich může čekat. Ví, jak má fungovat scéna „dveřové“ komedie; příjemné je inženýrské řešení obtížných

technických zadání (mám na mysli vyhoření lampičky, kukačka vymrštěná z hodin, topení, které se vznese atd.).

Přesto večerní představení Dovolené s rizikem v leccems drhlo. Pomiňme jakousi únavu účinkujících, snad způsobenou v obecné rovině kovidovou pauzou, v té konkrétní snad náročností dvojího hraní během pár hodin. Pomiňme, že Eva Annikki Peltonen a Roman Tegel v rolích Brendy a Stanleyho nasadili první dialog celé hry jako nekonkrétní hádku, zatěžkanou a bez patřičné míry nadsázky; že Michalu Bílkovi v roli Karaka nebylo často rozumět; že Pavel Dorazil coby Claude často reaguje cca o dvě vteřiny

později, než by měl. Pomiňme i to, že crazy tapeta na stěnách byla vtipná na první dobrou, ale rozhodně neevokovala rozpadající se hotel. U průhledné přepážky divák rychle přistoupil na to, že je neprůhledná – ale postele z praktikáblů jsou zavádějící a bezradně, či nedej bože odbytě, působí zatapetované dveře s klikou, kterých si žádná z postav nevšímá, přestože se celou dobu řeší prostorová nedostatečnost, ve špatném slova smyslu provokují. A porušování „čtvrté stěny“ při Simonině tanci či při zmiňovaném Stanleyho erotickém třeštění je... prostě mimo.

Nejproblematictější jsou

nicméně tři skutečnosti. Za první rezignace na onen princip národnostních klišé; je možná pochopitelné, že o něm tvůrci dnes nehrají – ale v tom případě by bylo dobré nahradit jej něčím jiným (ve smyslu „každá postava má svoji úchylku“). Za druhé nedostatečné herecké zveřejňování, kdy postava lže, kdy se vymlouvá a kdy si myslí něco jiného, než co říká (nejdále byla ve zvládnutí procesu „nápad – realizace – zhodnocení“ představitelka Helgy Jitka Smutná). A za třetí absence onoho zmiňovaného časového presu; zejména první polovina večerního představení plynula v nepřiměřeně pohodovém tempu.

Věřím tomu – a kolegové mi to potvrdili – že při reprízách jindy a jinde byla inscenace zábavnější a lépe fungovala. Velkobysťáckým patří velký dík za to, že se s touto obtížnou komedií pokusili utkat – a za to, že některé situace skutečně „zasvítily“, což potvrdily i divácké reakce. A těším se na další setkání.

Půdičkáři

Nejsme hodnotící komise, jsme duchem mladí půdičkáři. Komédie je žánr náročný a záludný, komedie situací je věda téměř raketová. Technická zdatnost většiny herců i preciznost a důslednost režie bohužel nevedla k uspokojivému výsledku. Inscenaci podle nás chyběla lehkost a kus srdíčka. Herci hráli spolu, drželi charakter, ale nedokázali vrstvit napětí a udržet všechny dané okolnosti komplikované situační komedie. Též bychom doporučili text více proškrtat.

KDP mladým

Nechceme moc hodnotit, jen říkáme svůj názor. Žánr „dvěřové“ komedie není naším nejoblíbenějším, přesto nám přišla tato hra dobře zahraná a jeviště dobře prostorově řešené. Herci měli dostatek prostoru pro rozehrání situací, ovšem jednotlivé motivace na sebe nebyly nabalovány, čímž postavy a samotné situace ztrácely na uvěřitelnosti.

Kyjovice mají velmi vycepované herce

DS Pod zámek z Kyjovic měl premiéru hry Návštěvy u pana Greena v rámci přehlídky Štítně ve Štítně v roce 2020. Na otázky pro Větrník odpovídala Silvie Grygarová.

Povedlo se po té pauze naskočit, nebo byl rozjezd těžkopádný?

Musím říct, že máme velmi vycepované herce. Premiéra Návštěvy u pana Greena proběhla ve Štítně, odkud jsme postoupili do Vysokého. Před tím byla veřejná generálka a pak se vše zavřelo. Herci se po roce nehraní svolali na společný víkend, kde pilovali texty a všechno. Pak jsme si dali zkoušku i s režii a myslím, že dobře.

Ve Štítně jste posbírali také ceny, dokonce i cenu za nejlepší herecký výkon přehlídky. Máte vitrínku?

To vyloženě nemáme, i když jsem teď naši sbírku cen oprášila. Naše Divadlo Pod zámek je pod

Sokolem, který nedávno slavil 100 let od založení. Naše divadlo je nemalou součástí a chtěli po nás materiál na výstavu.

Historie vašeho souboru se dělí, novější dějiny jsou až od nového milénia.

Je to tak, začalo to pod takovkou Marie Vaňkové roku 2007. Oni se do Vysokého jednou dostali, ale nakonec tam nemohli odjet. Já jsem nastupovala do divadla v sezóně 2013/2014 a začali jsme vybírat jiné hry a nastoupili jsme na jiný režim. Když jsme hru nazkoušeli, tak jsme nehráli jednou dvakrát, ale udělali jsme třeba patnáct repríz.

Do Vysokého se vracíte podruhé, znáte místní rituály?

Ano, tušíme. Já jsem jediný

herec Divadla Pod zámek, plus technici, zvukaři. Kluci, myslím herci, jsou hosté kyjovického divadla. Jim jsem už říkala, že nás čeká vítání na úřadu, Krakonoš, obíhání kostela a tak.

Zkoušíte ještě v hostinci?

Už ne, zkoušíme různě, všude možně. Tutu hru jsme nejvíce zkoušeli v Ostravě v jednom televizním studiu. Tam jsme si odehráli generálky, pak jsme jeli do Štítny. Nebo zkoušíme v sokolovně. Jeden z herců je lékař, zkoušeli jsme i u něho v ordinaci.

Návštěvy pana Greena mají dvě režisérky, jak to?

Oba kluci, co hrají, stojí na jevišti poprvé. Oni si našli nás, tedy kolegyni Zdeňku Kulovou. Ta je připravila herecky, rozebrala s nimi tu hru a pak poprosila mě, zda bych režiovala a ona byla mou asistencí. Dělalí jsme si legraci, že jsou dva herci a každý má svou režisérku.

Lukáš Frydrych

Na rozloučenou zamávala závidící Vladka

„Mít vedle sebe člověka, na kterého se můžete spolehnout, je výhra. A já jich mám kolem sebe hned několik,“ řekla Svatava Hejralová Mezi-městským, než se s nimi rozloučila.

A loučila se jako představitelka Přípravného výboru KDP. Na cestu je vybavila praktickou bedýnkou, v níž byl balíček čerstvě umleté kávy z místní pražírny, hrnečky s logem přehlídky, aby

bylo do čeho si kávu nalít, a pro trochu dobré energie přidala nějaké rychlé cukry ve formě malých tabulek čokolády s portrétem Krakonoše.

(Pokračování na stránce 8)

Víte že..

- různých Krakonošů je v místním Vlastivědném muzeu na čtyři stovky? Asi 240 jich tvoří různé podoby Ducha hor převtěleného do sošek nejrůznějších rozměrů a zbytek jsou obrázky s jediným tématem. A tím největším Krakonošem je ten, který léta sedával na půdě zdejšího divadla a kterému každý rok nosí ředitelka KDP Svatka Hejralová rumový úplatek.

- se dnes před divadlem budou křtít hned dvě knihy – jednak Toníkova čmáranice, a pak Divadelní maličkosti Petra Kolínského II. Ve druhé publikaci najdete obrázky také ze všech vydaných Vybulů. Po křtu proběhne i autogramiáda obou autorů.

(red)

Bojte se, shovívaví nebudeme, slíbil předseda

„Je třeba pamatovat na to, že představení, která tento týden uvidíme, jsou oprášená, protože více jak rok se nesmělo nic a zákaz se na nich podepsal,“ zahájil první rozborový seminář 52. ročníku Krakonošova divadelního podzimu předseda poroty, režisér Jaroslav Kodeš s tím, že tím rozhodně nechce říct, že porotci budou nějak zvláště shovívaví. „Teď se bojte,“ dodal.

V takovém duchu začal rozborový seminář prvního soutěžního představení, kterým bylo S tvojí dcerou ne Antonína Procházky v provedení DS J. K. Tyl Mezi-městí. „Úplně shovívaví nebudeme, ale nebudeme, a ani nechceme, známkovat. Spíše řekneme náš názor, se kterým můžete nebo nemusíte souhlasit,“ doplnil svůj úvod předseda poroty a předal slovo vykopávacímu porotci, jímž byl včera Michal Zahálka.

Vzpoura v porotě

„Těšil jsem se sem už loni, ale to nevyšlo. A protože jsem více jak rok neporotcoval, tak jsem teď trochu možná nervózní,“ navázal na předsedu Michal Zahálka a hned se vůči svému dočasnému šéfovi postavil do opozice. „Musím se vzbouřit proti slovům

pana předsedy, jelikož mi vaše představení nepřišlo poznamenané čímkoli. Ocenil jsem vkus, který nebývá zase tak úplně častý, v zásadě vaše představení chválím a děkuji za něj,“ sdělil Meziměstským Zahálka a pokračoval v duchu své recenze na

představení.

Své slovo přidal také scénograf Petr Kolínský, jenž konstatoval, že scénograficky je inscenace obtížná a postěžoval si na příliš velké množství tmy, která mu vlastně tok děje přerušovala.

(jn)

Poznámka pro tajemníka

Svou premiéru na postu tajemníka poroty si odbyl Ondřej Benda. Nebyla však bez poskvrnky. „Ze zkratky, která byla připojená za moje jméno vypadlo písmeno – proto bych ji rád uvedl na pravou míru. Správně zkratka zní ČČND, vymyslel ji můj někdejší kolega a znamená: Člen činohry Národního divadla,“ uvedl na pravou míru další porotce, herec Petr Svoboda. A tak Ondra dostal za vypuštěné slovo „národní“ poznámku a slíbil, že se to už nestane. „Nemá cenu vás moc chválit, protože vy víte, že jste dobrý,“ obrátil se Svoboda k Meziměstským a jednu ze členek souboru upozornil na to, že nemá koukat na zem, protože tam najde leda tak....

(jn)

Musela, mohla nebo chtěla

Kromě toho, že se včera před divadlem vítal soubor z Velké Bystřice, tak se tu děla také jiná slavnostní chvíle. Před divadlo se dostavila starostka Vysokého nad Jizerou Lucie Vaverková Strnádková. A v ruce třímala veliký klíč od města.

„Přišla k nám dnes starostka města, která teď musí, nebo tedy může, či snad chce....,“ zjemňovala postupně popis nastávající události Svatava Hejralová. A Lucie Vaverková Strnádková s úsměvem prohlásila, že samozřejmě chce Krakonošovi předat klíč od města. „Je fajn, že tu opět jsme, že jsme se opět mohli sejít na jevišti i v hledišti. Jsem životní optimista a už loni jsem si říkala, že v tom roce 2021 bude zase vše při starém. A měla jsem

naštěstí pravdu,“ konstatovala vysoká starostka a vtiskla klíč od městských bran do Krakonošovy ruky.

(jn)

Divadlo je otevřené, vstup je volný

Sobotní odpoledne se ve vlastivědném muzeu neslo ve znamení vzpomínání na historii ochotnického spolku Přemysl, od jehož založení letos uplynulo již 150 let.

„Byl to první organizovaný spolek, který ve Vysokém vznikl roku 1871, přestože neoficiálně fungoval ještě mnohem dříve,“

připomněla ředitelka KDP Svatava Hejralová, která vernisáž svým proslovem zahájila. Právě prvopočátky zdejší divadelní tra-

dice na výstavě ilustruje kresba, jak mohlo vypadat první představení ve Vysokém s dětskými herci ve hře Bruncvík z roku 1786, jejímž autorem byl místní tkadlec a učitelský pomocník Jan Petruška. Kromě toho mohli přítomní za hudebního doprovodu Jana Hejrala obdivovat dobové plakáty divadelních představení, ukázky ručních prepisů her nebo divadelní řád a stanovy. A samozřejmě informace o historii divadla ve Vysokém od 18. století až do současnosti.

Malý světový den divadla

O významu výročí a potažmo

(Pokračování na stránce 8)

Křtu sborníku se chopil také Krakonoš

Součástí vernisáže byl i křest sborníku, který ředitelka KDP Svatava Hejralová zpracovala právě u příležitosti výročí založení ochotnického spolku.

Společně s autorkou publikaci pokřtila starostka Vysokého nad Jizerou Lucie Vavrková Strnádková. A v souladu se současnými požadavky na genderovou vyváženost (jak se smíchem podotkla autorka) se křtu ujal i starosta místního divadelního spolku Jan Pohanka spolu s Krakonošem, který na sborník nalil šampaňské se slovy: „Vejdí brzo mezi lid obecný a povznes jejich mysl.“ Starostka města ve svém proslovu vyjádřila obdiv místním ochotníkům. „Chtěla bych poděkovat jednak tvůrcům výstavy, jednak všem těm, co tuto divadelní tradici po staletí nesou. Na činnosti ochotnického divadla je podstatné to, že všechno musí jít ze srdce. Práce ochotníků vzniká ve volném čase a je skutečně namáhavá. Není to vždy jednoduché a komfortní, takže o to větší cenu ta tradice má,“ uvedla na závěr.

Historie vysockého divadla od počátků po současnost

Sborník zahrnuje materiály uveřejněné na výstavě, tedy infor-

mace o historii vysockého divadla, která je spojená právě s Přemyslem. Autorka za tímto účelem mimo jiné prostudovala knihu protokolů spolku, z níž sepsala shrnutí týkající se jeho činnosti. „Ve sborníku čtenáři najdou například kopie plakátů, z nichž nejstarší je z roku 1867, nebo prepisy divadelních her, které

spolek Přemysl zahrál předtím, než došlo ke sloučení s pěveckým spolkem Krakonoš. Za jedenáct let to bylo neuvěřitelných 190 her,“ doplnila Svatava Hejralová, na co se fanoušci místního ochotnického divadla mohou těšit. Pro zájemce je sborník k zakoupení v pokladně divadla. (kcai)

K tradicím KDP patří také vzpomínka na ty, kteří už tu s námi nemohou být.

Je to prostě tak

*Sám veliký Krakonoš
na zahradě sedí,
holí jen tak v mechu dloubá,
zadumaně hledí.
Myšlenky jak hejna mraků
v hlavě se mu honí.
Nevnímá, že les pomalu
podzimem už voní.
Myšlenka jedna ho stále
víc pronásleduje.
Nevnímá, že listí padá,
vichr krajem duje.
Co to jen ty lidi žene
sem, do mého kraje?
A proč vlastně tolik lidí
to divadlo hraje?
Poslouchaj, když režisér je
po jevišti honí –*

*„Tohle řekni tak a tak –
a nečum stále po ní –
usměj se, a teď se nesměj,
tady musíš brečet –
nemůžeš stát jako blbec –
musíš před ní klečet!“
Zákazy a příkazy –
a všichni poslouchají.
Co z toho ty lodičkové
asi vůbec mají?
Ach ty milý Krakonoši,
nechmuř svoje líčka!
Nám se totiž tahle činnost
vryla do srdíčka.
Máme partu nádhernou
a vídáme se rádi,
a když potlesk večer přijde –
po dušičce hladí.“*

*A že sem – do Vysokého?
Inu, krásně je tu
A divadlo má se tady
převelice k světu.
A že právě k tobě jedem
inu, jsme tu rádi,
jednou za rok setkají se
tady kamarádi.
Jako tažní ptáci tady
útočiště hledáme.
Tuhle možnost prostě
ničím si vzít nedáme.
Že je nám tu fajn,
to není žádný div –
ty si přestaň hlavu lámat
A buď nám milostiv.*

(jh)

Vladimír
Mátl

Vladka Kodoušková, předsedkyně Pojizerské oblasti a představitelka SČDO, čili hnát nemalý řečeno místním dialektem, prohlásila, že se loučí nerada. Uznala však, že loučení je nutné, aby byly možné návraty. „Závidím vám,“ svěřila se Vladka, „závidím vám tu úžasnou partu, to souznění, které na nás z jeviště číselo.“

Eliška a Eliška

Meziměstští měli výsadu mezi hosteskami ne příliš častou. Nedostali hostesku jednu, ale hned dvě. A aby se jim nepletla jejich jména, byla jim přidělaná Eliška a Eliška. A když už byly dvě, to by bylo, aby nekápaly božskou a my se nedověděli nějaké pikantérie ze života soutěžního souboru na KDP. Pokud čekáte cos košilatého (což by bylo

v souladu se zvoleným titulem inscenace – S tvoji dcerou ne), budete zklamáni. Obě se shodly, že DS J. K. Tyl Meziměstí je soubor neskutečně tichý, milý, sporádaný a navíc vysoce intelektuální. Vždyť koho jiného, než soubor intelektuálně založený, by napadlo ve tři ráno rozebírat dílo české spisovatelky Boženy Němcové. Takže asi tak.

Krakonoš a Krakonoš

„Poprvé jsem se setkal s Vysokým asi před čtyřiceti lety coby desetiletý chlapec. Byl jsem takhle zase jednou sám doma, protože rodiče byli na přehlídce ve Vysokém, odkud přivezli sošku Krakonoše,“ zavzpomínal na roky minulé současný principál souboru z Měziměstí Jan Kašpar. „A když jsme poprvé po letech přijeli my v novější složení souboru, dodvezli jsme si z Vysokého – Krakonoše. A tak u nás v jedné vitrině stojí vedle sebe. A to je pro mě Vysoké. Asi před dvěma roky jsme přivezli odsud kovového ptáka, tak by bylo pěkné, aby za 40 let naše děti si odtud také odvezly ptáka,“ objednal si Kašpar. (jn)

(Pokračování ze stránky 6)

činnosti spolku promluvila rovněž členka odborné poroty KDP, dramaturgyně Petra Richter Kohutová, která skrze text sepsaný u příležitosti světového dne divadla zhodnotila jeho význam v dnešní (koronavirové) době. „Dnes je světový den divadla hlavně proto, že jsme se tu takto sešli, že se otevírají dveře, za kterými jsme byli schovaní poslední rok a půl. Že se trochu otevírá svět a že se otevírá i divadlo. Jak napsal Anatolij Vasiljev, divadlo je otevřené, vstup je volný.“

Výstavu tematicky doplňuje unikátní sbírka odznaků, medailí a plaket pěveckých a zpěvákých spolků místního sběratele Jiřího Ďoubalíka. „Už za Rakouska-Uherska v každé obci fungovaly pěvecké spolky, které byly předzvěstí českého nacionalismu v tom dobrém slova smyslu, kdy si jejich členové uvědomovali, že máme nějakou tradici,“ přiblížil návštěvníkům symbolický význam sbírky její majitel. A pokud vám vernisáž unikla, nemusíte zoufat. Výstava zachycující historii Přemysla na vás v muzeu počká až do konce listopadu.

(kcai)

pondělí 27. září 2021

kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:30	loučení Kyjovice	Malý sál
13:00	Tajný výlet	???
14:00	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Boleradice	MÚ
14:30	vítání Nučice	MÚ
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
15:30	vítání Nučice	před divadlem
16:00	Kulhavý mezek aneb	velký sál
16:30	Výbuch na jičínském zámku	
17:00	Boleradice	
20:00	Klub	velký sál
20:30		
21:00	Nučice	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	posezení Kyjovice	malý sál
22:00	posezení Nučice	malý sál

Větrník, zpravodaj LII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce: Jana Fričová, Kateřina Caithamlová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.